

Mânia iubirii divine

Sabat după-amiază

De memorat:

„Totuși, în îndurarea Lui, El iartă nelegiuirea și nu nimicește; Își oprește de multe ori mânia și nu dă drumul întregii Lui urgii.” (Psalmii 78:38).

În timp ce îndurarea lui Dumnezeu este apreciată, mulți sunt tulburați la ideea de mânie divină. Ei cred că, dacă Dumnezeu este dragoste, nu ar trebui să manifeste mânie. Această idee este însă falsă. Mânia Lui izvorăște direct din iubirea Lui. Unii pretind că Dumnezeul Vechiului Testament este un Dumnezeu al mâniei și că Dumnezeul Noului Testament este un Dumnezeu al iubirii. Dar nu există decât un singur Dumnezeu și Acesta Se prezintă la fel în ambele Testamente. Dumnezeul care este iubire Se mânie din cauza răului – tocmai *fiindcă* este iubire. Isus Însuși a exprimat o mânie profundă împotriva răului, iar Noul Testament ne învață în repetate rânduri despre mânia neprihănită și adecvată a lui Dumnezeu.

Furia lui Dumnezeu este întotdeauna reacția Sa justificată și iubitoare la rău și la nedreptate. Mânia divină este o indignare îndreptățită, motivată de o bunătate și o dragoste desăvârșită, care caută prosperarea întregii lumi create. Mânia lui Dumnezeu este pur și simplu răspunsul adecvat, izvorât din iubire, la rău și la nedreptate. În consecință, răul îl provoacă pe Dumnezeu să Se aprindă în favoarea victimelor răului și împotriva celor care îl comit. Mânia divină, așadar, este o altă expresie a iubirii divine.

Duminică, 26 ianuarie

Mâhnit din cauza răului

Dumnezeul Bibliei iubește dreptatea și urăște răul. Păcatul și răul, prin urmare, îi stârnesc înflăcărarea, o înflăcărare exprimată în favoarea celor oprimați și abuzați, chiar și în favoarea celor care fac rău și tot ei suferă din cauza lui. Dumnezeu urăște răul pentru că răul rănește întotdeauna ființele create de El, chiar dacă ele și-l provoacă singure. În diversele episoade biblice, Dumnezeu este în mod repetat provocat la mânie de ceea ce cercetătorii Bibliei numesc *ciclul de răzvrățire*, care funcționează așa: (1) Poporul se răzvrățește împotriva lui Dumnezeu și face ceva rău, uneori chiar atrocități, precum jertfirea copiilor și alte

fapte detestabile în ochii Lui. (2) Dumnezeu Se retrage, respectând deciziile poporului. (3) Poporul este asuprit de națiuni străine. (4) Oamenii strigă la Dumnezeu după eliberare. (5) Dumnezeu eliberează poporul prin harul Său. (1) Poporul se răzvrătește din nou împotriva lui Dumnezeu, adesea mai rău decât înainte.

În fața acestui ciclu de rău și infidelitate flagrantă, Dumnezeu răspunde în mod repetat infidelității umane cu o fidelitate nesfârșită, cu îndelungă răbdare, cu un har uimitor și o îndurare profundă.

1. Ce spune Psalmul 78 despre răspunsul lui Dumnezeu la răzvrătirile repetate ale poporului Său?

Psalmul 78

- ¹ Ascultă, poporul meu, învățăturile mele! Luați aminte la cuvintele gurii mele!
- ² Îmi deschid gura și vorbesc în pilde, vestesc înțelepciunea vremurilor străvechi.
- ³ Ce am auzit, ce știm, ce ne-au povestit părinții noștri,
- ⁴ nu vom ascunde de copiii lor; ci vom vesti neamului de oameni care va veni laudele Domnului, puterea Lui și minunile pe care le-a făcut.
- ⁵ El a pus o mărturie în Iacov, a dat o Lege în Israel și a poruncit părinților noștri să-și învețe în ea copiii,
- ⁶ ca să fie cunoscută de cei ce vor veni după ei, de copiii care se vor naște și care, când se vor face mari, să vorbească despre ea copiilor lor;
- ⁷ pentru ca aceștia să-și pună încrederea în Dumnezeu, să nu uite lucrările lui Dumnezeu, și să păzească poruncile Lui.
- ⁸ Să nu fie, ca părinții lor, un neam neascultător și răzvrătit, un neam care n-avea o inimă tare și al cărui duh nu era credincios lui Dumnezeu!
- ⁹ Fiii lui Efraim, înarmați și trăgând cu arcul, au dat dosul în ziua luptei,
- ¹⁰ pentru că n-au ținut legământul lui Dumnezeu și n-au voit să umble întocmai după Legea Lui.
- ¹¹ Au dat uitării lucrările Lui, minunile Lui pe care li le arătase.
- ¹² Înaintea părinților lor, El făcuse minuni în țara Egiptului, în câmpia Țoan.
- ¹³ A despărțit marea și le-a deschis un drum prin ea, ridicând apele ca un zid.
- ¹⁴ I-a călăuzit ziua cu un nor, și toată noaptea cu lumina unui foc strălucitor.

- ¹⁵ A despicat stânci în pustiu și le-a dat să bea ca din niște valuri cu ape multe.
- ¹⁶ A făcut să țâșnească izvoare din stânci și să curgă ape ca niște râuri.
- ¹⁷ Dar ei tot n-au încetat să păcătuiască împotriva Lui, n-au încetat să se răzvrătească împotriva Celui Preaînalt în pustiu.
- ¹⁸ Au ispitit pe Dumnezeu în inima lor, cerând mâncare după poftele lor.
- ¹⁹ Au vorbit împotriva lui Dumnezeu și au zis: „Oare va putea Dumnezeu să pună o masă în pustiu?”
- ²⁰ Iată că El a lovit stânca, de au curs ape și s-au vărsat șiroaie. Dar va putea El să dea și pâine sau să facă rost de carne poporului Său?”
- ²¹ Domnul a auzit și S-a mâniat. Un foc s-a aprins împotriva lui Iacov, și s-a stârnit împotriva lui Israel mânia Lui,
- ²² pentru că n-au crezut în Dumnezeu, pentru că n-au avut încredere în ajutorul Lui.
- ²³ El a poruncit norilor de sus și a deschis porțile cerurilor:
- ²⁴ a plouat peste ei mană de mâncare și le-a dat grâu din cer.
- ²⁵ Au mâncat cu toții pâinea celor mari, și le-a trimis mâncare să se sature.
- ²⁶ A pus să sufle în ceruri vântul de răsărit și a adus, prin puterea Lui, vântul de miazăzi.
- ²⁷ A plouat peste ei carne, ca pulberea, și păsări înaripate, cât nisipul mării;
- ²⁸ le-a făcut să cadă în mijlocul taberei lor, de jur împrejurul locuințelor lor.
- ²⁹ Ei au mâncat și s-au săturat din destul: Dumnezeu le-a dat ce doriseră.
- ³⁰ Dar n-apucaseră să-și astâmpere bine pofta, mâncarea le era încă în gură,
- ³¹ când s-a stârnit mânia lui Dumnezeu împotriva lor, a lovit de moarte pe cei mai tari din ei și a doborât pe tinerii lui Israel.
- ³² Cu toate acestea, ei n-au încetat să păcătuiască și n-au crezut în minunile Lui.
- ³³ De aceea, El le-a curmat zilele ca o suflare, le-a curmat anii printr-un sfârșit năprasnic.
- ³⁴ Când îi lovea de moarte, ei Îl căutau, se întorceau și se îndreptau spre Dumnezeu;
- ³⁵ își aduceau aminte că Dumnezeu este stânca lor și că Dumnezeul atotputernic este izbăvitorul lor.
- ³⁶ Dar Îl înșelau cu gura și-L mințeau cu limba.

- ³⁷ Inima nu le era tare față de El, și nu erau credincioși legământului Său.
- ³⁸ Totuși, în îndurarea Lui, El iartă nelegiuirea și nu nimicește; Își oprește de multe ori mânia și nu dă drumul întregii Lui urgii.
- ³⁹ El Și-a adus deci aminte că ei nu erau decât carne, o suflare care trece și nu se mai întoarce.
- ⁴⁰ De câte ori s-au răzvrătit ei împotriva Lui în pustiu! De câte ori L-au mâniat ei în pustietate!
- ⁴¹ Da, n-au încetat să ispitească pe Dumnezeu și să întărate pe Sfântul lui Israel.
- ⁴² Nu și-au mai adus aminte de puterea Lui, de ziua când i-a izbăvit de vrăjmaș,
- ⁴³ de minunile pe care le-a făcut în Egipt și de semnele Lui minunate din câmpia Țoan.
- ⁴⁴ Cum le-a prefăcut râurile în sânge, și n-au putut să bea din apele lor.
- ⁴⁵ Cum a trimis împotriva lor niște muște otrăvitoare, care i-au mâncat, și broaște, care i-au nimicit.
- ⁴⁶ Cum le-a dat holdele pradă omizilor, rodul muncii lor pradă lăcustelor.
- ⁴⁷ Cum le-a prăpădit viile, bătându-le cu piatră, și smochinii din Egipt, cu grindină.
- ⁴⁸ Cum le-a lăsat vitele pradă grindinei, și turmele pradă focului cerului.
- ⁴⁹ El Și-a aruncat împotriva lor mânia Lui aprinsă, urgia, iuțimea și necazul: o droaie de îngeri aducători de nenorociri.
- ⁵⁰ Cum Și-a dat drum slobod mâniei, nu le-a scăpat sufletul de la moarte și le-a dat viața pradă molimei;
- ⁵¹ cum a lovit pe toți întâii născuți din Egipt, pârga puterii în corturile lui Ham.
- ⁵² Cum a pornit pe poporul Său ca pe niște oi și i-a povățuit ca pe o turmă în pustiu.
- ⁵³ Cum i-a dus fără nicio grijă, ca să nu le fie frică, iar marea a acoperit pe vrăjmașii lor.
- ⁵⁴ Cum i-a adus spre hotarul Lui cel sfânt, spre muntele acesta pe care dreapta Lui l-a căștigat.
- ⁵⁵ Cum a izgonit neamurile dinaintea lor, le-a împărțit țara în părți de moștenire și a pus semințiile lui Israel să locuiască în corturile lor.
- ⁵⁶ Dar ei au ispitit pe Dumnezeul preaînalt, s-au răzvrătit împotriva Lui și n-au ținut poruncile Lui.

- ⁵⁷ Ci s-au depărtat și au fost necredincioși ca și părinții lor, s-au abătut la o parte ca un arc înșelător,
⁵⁸ L-au supărat prin înălțimile lor și I-au stârnit gelozia cu idolii lor.
⁵⁹ Dumnezeu a auzit și S-a mâniat, și a urgisit rău de tot pe Israel.
⁶⁰ A părăsit Locuința Lui din Silo, Cortul în care locuia între oameni.
⁶¹ Și-a dat slava pradă robiei, și măreția Lui în mâinile vrăjmașului.
⁶² A dat pradă sabiei pe poporul Lui și S-a mâniat pe moștenirea Lui.
⁶³ Pe tinerii lui i-a ars focul, și fecioarele lui n-au mai fost sărbătorite cu cântări de nuntă.
⁶⁴ Preoții săi au căzut uciși de sabie, și văduvele lui nu s-au bocit.
⁶⁵ Atunci Domnul S-a trezit, ca unul care a dormit, ca un viteaz îmbărbătat de vin,
⁶⁶ și a lovit pe potrivnicii Lui care fugeau, acoperindu-i cu veșnică ocară.
⁶⁷ Însă a lepădat cortul lui Iosif și n-a ales seminția lui Efraim;
⁶⁸ ci a ales seminția lui Iuda, muntele Sionului, pe care-l iubește.
⁶⁹ Și-a zidit Sfântul Locaș ca cerurile de înalt și tare ca pământul pe care l-a întemeiat pe veci.
⁷⁰ A ales pe robul Său David și l-a luat de la staulele de oi.
⁷¹ L-a luat dinapoia oilor care alăptau, ca să pască pe poporul Său, Iacov, și pe moștenirea Sa, Israel.
⁷² Și David i-a cârmuit cu o inimă neprihănită și i-a povățuit cu mâini pricepute.

Potrivit Bibliei, iubirea și dreptatea se întrepătrund. Mânia divină este reacția adecvată a iubirii față de rău, pentru că răul îi rănește întotdeauna pe cei pe care Dumnezeu îi iubește. Nu există nicio situație în Scriptură în care Dumnezeu să fie mânios sau supărat în mod arbitrar ori pe nedrept.

Și, deși poporul lui Dumnezeu L-a părăsit și L-a trădat în mod repetat, Dumnezeu a continuat de-a lungul secolelor să Își reverse cu răbdare compasiunea, depășind orice așteptări rezonabile (Neemia 9:7-33), demonstrând astfel profunzimea nemărginită a compasiunii Sale îndelung răbdătoare și a iubirii Sale pline de milă. Fără îndoială, potrivit versetului 39 din Psalmul 78, Dumnezeu, „în îndurarea Lui, [...] iartă nelegiuirea și nu nimicește; Își oprește de multe ori mânia și nu dă drumul întregii Lui urgii”.

Cu siguranță și tu te-ai înfuriat când ai văzut un lucru rău făcut altora. Cum te ajută această emoție să înțelegi mânia lui Dumnezeu față de rău?

Încet la mânie

Dumnezeu Se mânie din cauza răului pentru că Dumnezeu este iubire. Dumnezeu este atât de îndurător, de milostiv încât un profet biblic chiar L-a muștrat pe Dumnezeu pentru că este prea bun.

2. Gândește-te la experiența lui Iona și la reacția lui când Dumnezeu, îndurător, i-a iertat pe niniveni (Iona 4:1-4). Ce ne spune lucrul acesta despre Iona și despre Dumnezeu? Vezi și Matei 10:8.

Iona 4:1-4

¹ Lucrul acesta n-a plăcut deloc lui Iona, și s-a mâniat.

² S-a rugat Domnului și a zis: „Ah! Doamne, nu este aceasta tocmai ce ziceam eu când eram încă în țara mea? Tocmai lucrul acesta voiam să-l înlătur fugind la Tars. Căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate, și că Te căiești de rău!

³ Acum, Doamne, ia-mi viața, căci vreau mai bine să mor decât să trăiesc!”

⁴ Domnul a răspuns: „Bine faci tu de te mânii?”

Matei 10:8

⁸ Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățați pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați.

Reacția lui Iona la mila lui Dumnezeu este grăitoare din două perspective majore:

(1) Arată împietrirea inimii lui Iona. El îi ura pe asirieni atât de mult pentru ceea ce făcuseră Israelului, încât nu voia ca Dumnezeu să le arate vreun pic de milă. Ce lecție pentru noi! Trebuie să fim atenți să ne ferim de aceeași atitudine, oricât ar fi de ușor de înțeles. Dintre toți oamenii, aceia care au primit harul lui Dumnezeu ar trebui să înțeleagă cât de nemeritat este acesta și să fie dispuși să îl împartă și cu alții.

(2) Reacția lui Iona întărește locul central ocupat de milă și har în caracterul lui Dumnezeu. Iona cunoștea atât de bine mila lui Dumnezeu – tocmai pentru că Dumnezeu este „milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate” (Iona 4:2) –, încât știa că Domnul avea să Se înduioșeze, să renunțe la aducerea judecății asupra cetății Ninive. Dumnezeu este drept și îndurător cu toate popoarele și națiunile.

Sintagma ebraică tradusă cu „îndelung răbdător” sau „încet la mânie” ar putea fi tradusă literal cu „a fi lung de nas”. În ebraică, mânia

era metaforic asociată cu nasul, iar lungimea nasului ilustrează metaforic cât îi ia cuiva până să se înfurie. Prin urmare, prezentarea lui Dumnezeu ca „lung de nas” transmite faptul că Dumnezeu este încet la mânie și îndelung răbdător. Deși oamenilor le ia puțin până să se înfurie, Dumnezeu este deosebit de îndelung răbdător și îngăduitor și Își revarsă harul de bunăvoie și din belșug, fără a justifica însă păcatul și a ignora nedreptatea. În schimb, Dumnezeu Însuși face ispășire pentru păcat și rău prin jertfa de la cruce, pentru a putea fi atât drept, cât și aducător de dreptate pentru cei care cred în El (Romani 3:25,26).

Ai fost vreodată incapabil să manifesti afecțiune față de cineva care ți-a greșit? Cum dăm dovadă de milă și har fără să îngăduim păcatul sau să permitem abuzul ori asuprirea?

Marți, 28 ianuarie

Mânia sfântă

Există multe forme nepotrivite de mânie, dar Biblia ne învață că există și o „mânie/indignare sfântă”. Imaginează-ți o mamă care își supraveghează fetița de trei ani jucându-se în parc și apoi, brusc, un bărbat îi atacă fetița. Nu ar trebui mama să se înfurie? Bineînțeles că da. Furia este reacția adecvată a iubirii într-o astfel de situație. Acest exemplu ne ajută să înțelegem „mânia sfântă” a lui Dumnezeu.

3. Citește Matei 21:12,13 și Ioan 2:14,15. În urma reacției Domnului Isus cum înțelegi ideea că Dumnezeu Se mânie la vederea răului?

Matei 21:12,13

- ¹² Isus a intrat în Templul lui Dumnezeu. A dat afară pe toți cei ce vindeau și cumpărau în Templu, a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și scaunele celor ce vindeau porumbei
- ¹³ și le-a zis: „Este scris: „Casa Mea se va chema o casă de rugăciune.” Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari.”

Ioan 2:14,15

- ¹⁴ În Templu a găsit pe cei ce vindeau boi, oi și porumbei, și pe schimbătorii de bani șezând jos.
- ¹⁵ A făcut un bici de ștreanguri și i-a scos pe toți afară din Templu, împreună cu oile și boii; a vărsat banii schimbătorilor și le-a răsturnat mesele.

În aceste cazuri, Isus manifestă „râvna duhovnicească” a indignării sfinte față de cei care tratau templul lui Dumnezeu ca pe un loc oarecare

și îl transformaseră într-o „peșteră de tâlhari” pentru a profita de văduve, de orfani și de săraci (Matei 21:13; compară cu Ioan 2:16). Templul și slujbele – care trebuiau să simbolizeze iertarea plină de har și curățarea păcătoșilor de către Dumnezeu – erau folosite pentru a-i înșela și asupra pe unii dintre cei mai vulnerabili. Nu ar fi trebuit să Se înfurie Isus în fața acestei fapte detestabile?

Marcu 10:13,14 și Marcu 3:4,5 ne oferă mai multe exemple de mânie sfântă. Când oamenii au adus copilași la Isus și „ucenicii au certat pe cei ce îi aduceau”, Isus „S-a mâniat” (VDC)/„S-a indignat” (NTR). El le-a spus: „Lăsați copilașii să vină la Mine” (Marcu 10:13,14).

În altă situație, când fariseii așteptau să Îl acuze pe Isus de călcarea Sabatului prin faptul că vindeca în acea zi, Isus i-a întrebat: „Este îngăduit în ziua Sabatului să faci bine sau să faci rău? Să scapi viața cuiva sau s-o pierzi?” (Marcu 3:4), apoi Și-a rotit „privirile cu mânie peste ei și, mâhnit de împietrirea inimii lor”, l-a vindecat pe bărbat (Marcu 3:5). Mânia lui Hristos este asociată aici cu întristarea din cauza împietririi inimii lor; este mânia sfântă a iubirii, la fel cum mânia atribuită lui Dumnezeu în Vechiul Testament este mânia sfântă a iubirii. Cum ar putea iubirea să nu fie supărată de rău, mai ales când răul rănește obiectul respectivei iubiri?

Cum să facem să nu justificăm mânia egoistă drept „mânie sfântă”? De ce sunt atât de ușor de confundat și cum ne putem feri de această capcană subtilă, dar reală?

Miercuri, 29 ianuarie

Nu necăjește cu plăcere oamenii

În întreaga Biblie Dumnezeu Își manifestă pasiunea în favoarea celor chinuți și oprimați și mânia Lui sfântă față de agresori și asupritori. Dacă nu ar exista niciun rău, Dumnezeu nu S-ar înfuria. Mânia Lui este îndreptată întotdeauna și exclusiv asupra acelor care fac rău creației Sale. Conform cu Plângerile lui Ieremia 3:32,33, Dumnezeu nu necăjește cu plăcere oamenii (literal, Dumnezeu nu necăjește „din inimă”). El nu vrea să aducă judecata asupra celor care fac răul, dar iubirea cere în cele din urmă dreptate. Acest adevăr este exemplificat în cât de mult a continuat Dumnezeu să Își ierte poporul și să îi ofere în mod repetat șanse de a se pocăi și a se împăca cu El. Din nou și din nou, prin profeți, Dumnezeu a făcut apel la poporul Său, dar acesta a refuzat să asculte (vezi Ieremia 35:14-17; Psalmii 81:11-14).

4. Compară Ezra 5:12 cu Ieremia 51:24,25,44. Cum explică aceste texte judecata asupra Ierusalimului prin intermediul babiloniilor? Vezi și 2 Cronici 36:16.

Ezra 5:12

¹² Dar, după ce părinții noștri au mâniat pe Dumnezeu cerurilor, El i-a dat în mâinile lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului, haldeianul, care a nimicit Casa aceasta și a luat pe popor rob la Babilon.

Ieremia 51:24,25,44

²⁴ Dar acum, voi răsplăti Babilonului și tuturor locuitorilor Haldeii tot răul pe care l-au făcut Sionului, sub ochii voștri, zice Domnul.

²⁵ Iată, am necaz pe tine, munte nimicitor, zice Domnul, pe tine, care nimiceai tot pământul! Îmi voi întinde mâna peste tine, te voi prăvăli de la înălțimea stâncilor și te voi preface într-un munte aprins.

⁴⁴ Voi pedepsi pe Bel în Babilon, îi voi smulge din gură ce a înghițit, și neamurile nu se vor mai îngămădi în el: chiar și zidul Babilonului va cădea!

2 Cronici 36:16

¹⁶ Dar ei și-au bătut joc de trimișii lui Dumnezeu, I-au nesocotit cuvintele și au râs de prorocii Lui, până când mânia Domnului împotriva poporului Său a ajuns fără leac.

Conform cu Ezra 5, după ce poporul L-a provocat constant și fără regrete pe Dumnezeu la mânie, în cele din urmă El S-a retras și „a dat” poporul „în mâinile lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului” (Ezra 5:12). Dar Dumnezeu a făcut lucrul acesta numai după ce nu mai era niciun „leac” (2 Cronici 36:16) și ulterior a judecat Babilonul pentru distrugerile excesive produse în țara lui Iuda (Ieremia 51:24,25,44; Zaharia 1:15).

Multe alte judecăți despre care Scriptura spune că au fost aduse de Dumnezeu sunt explicate ca situații în care Dumnezeu „dă” poporul pe mâna dușmanilor săi (Judecători 2:13,14; Psalmii 106:41,42), în concordanță cu deciziile poporului de a-L uita pe Domnul și de a sluji „dumnezeilor” neamurilor (Judecătorii 10:6-16; Deuteronomul 29:24-26). Furia lui Dumnezeu împotriva răului, care va culmina în cele din urmă cu eradicarea oricărui rău o dată pentru totdeauna, izvorăște din iubirea Lui pentru fiecare ființă și din dorința Sa de a asigura binele final al universului, care este de fapt miza întregului parcurs al păcatului, răzvrătirii și răului.

Faptul că Dumnezeu nu vrea să aducă judecata asupra nimănui influențează înțelegerea ta privind mânia divină? Dacă Dumnezeu este încet la mânie, nu ar trebui să fim și noi la fel cu ceilalți? Cum putem face lucrul acesta și în același timp să protejăm și să ne preocupăm de victimele răului?

Joi, 30 ianuarie

Arată îndurare

Deși este ceva îngrozitor, mânia divină nu este sub nicio formă imorală sau lipsită de iubire. Dimpotrivă, în Vechiul și în Noul Testament Dumnezeu Își exprimă mânia împotriva răului datorită iubirii Sale. Mânia divină este cumplită din cauza caracterului vicelan al răului, în contrast cu bunătatea pură și cu splendoarea lui Dumnezeu. Din acest punct de vedere, iubirea este o caracteristică esențială a lui Dumnezeu; mânia nu este. Unde nu există rău sau nedreptate, nu există nici mânie. La final, acțiunea divină cea mai iubitoare – eradicarea răului din univers – va elimina definitiv și furia/mânia. Iar lucrul acesta se va întâmpla pentru că nu va mai exista niciodată nicio nedreptate sau vreun rău. Pentru totdeauna va exista numai o eternitate de fericire și dreptate într-o relație perfectă de iubire. Nu va mai exista niciodată mânie divină pentru că nu va mai fi niciodată nevoie de ea. Ce gând minunat!

5. Unii se tem că mânia divină legitimează în mod neintenționat răzburarea omenească. Citește Deuteronomul 32:35; Proverbele 20:22; 24:29; Romani 12:17-21 și Evrei 10:30. Cum ne păzesc aceste texte de gândul răzbunării omenești?

Deuteronomul 32:35

³⁵ A Mea este răzburarea și Eu voi răsplăti, când va începe să le alunece piciorul! Căci ziua nenorocirii lor este aproape, și ceea ce-i așteaptă nu va zăbovi.” –

Proverbele 20:22

²² Nu zice: „Îi voi întoarce eu răul!” Nădăduiește în Domnul, și El te va ajuta. –

Proverbele 24:29

²⁹ Nu zice: „Cum mi-a făcut el așa am să-i fac și eu, îi voi răsplăti după faptele lui!” –

Romani 12:17-21

¹⁷ Nu întoarceți nimănui rău pentru rău. Urmăriți ce este bine, înaintea tuturor oamenilor.

¹⁸ Dacă este cu putință, întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii.

¹⁹ Preaiubiților, nu vă răzbunați singuri; ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu; căci este scris: „Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti”, zice Domnul.

²⁰ Dimpotrivă: dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci dacă vei face astfel, vei îngămădi carbuni aprinși pe capul lui.”

²¹ Nu te lăsa biruit de rău, ci biruie răul prin bine.

Evrei 10:30

³⁰ Căci știm cine este Cel ce a zis: „A Mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti!”, și în altă parte: „Domnul va judeca pe poporul Său.”

Potrivit Scripturii, Dumnezeu are dreptul de a aduce judecata, iar când o aduce, o aduce întotdeauna cu o dreptate desăvârșită. Atât Vechiul, cât și Noul Testament Îi rezervă răzbunarea explicit lui Dumnezeu. Pavel scrie în Romani 12:19 – „Nu vă răzbunați singuri, ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu, căci este scris: «Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti», zice Domnul” (citată din Deuteronomul 32:35). Deși Dumnezeu în cele din urmă aduce judecata asupra nedreptății și răului, Hristos a creat o posibilitate pentru toți cei care cred în El. Fără îndoială „Isus [este Cel] care ne izbăvește de mânia viitoare” (1 Tesaloniceni 1:10; compară cu Romani 5:8,9), iar acest lucru este în concordanță cu planul lui Dumnezeu, „fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea prin Domnul nostru Isus Hristos” (1 Tesaloniceni 5:9). Mânia divină nu este anulată, ci aceia care au credință în Isus vor fi eliberați de sub această mânie datorită lui Hristos.

În ce fel ispășirea lui Hristos a întărit dreptatea și în același timp ne-a eliberat de sub această mânie? Cu cât mai binevoitor ar trebui să fii față de alții, dat fiind că Dumnezeu ți-a oferit această șansă, în ciuda lipsurilor tale?

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, cap. 28

În contextul păcatului cu vițelul de aur, Ellen G. White a scris: „Israeliiți se făcuseră vinovați de trădare, trădarea unui Împărat care îi umpluse de avantaje și de a cărui autoritate promiseseră de bunăvoie să asculte. [...] Dar chiar și în acest caz s-a manifestat mila lui Dumnezeu. [...] Au fost nimiciți doar aceia care au persistat în răzvrătirea lor. Era necesar ca acest păcat să fie pedepsit, ca o mărturie pentru națiunile înconjurătoare despre nemulțumirea și supărarea lui Dumnezeu în ceea ce privește idolatria. [...] Deoarece israeliții trebuiau mai târziu să condamne idolatria triburilor din jurul lor, acestea i-ar fi acuzat că tocmai poporul care pretinde că Iehova este Dumnezeul lui făcuse la Horeb un vițel și s-a închinat înaintea lui. În această viitoare situație, deși obligat să recunoască acest adevăr neplăcut, Israel avea să poată arăta soarta teribilă a celor ce au comis această nelegiuire, ca dovadă că păcatul lor n-a fost aprobat sau scuzat. [...] Îndurarea lui Dumnezeu a făcut să sufere mii, ca să nu mai fie nevoie de judecățile divine asupra a milioane. Pentru a-i salva pe cei mulți, El trebuie să-i pedepsească pe cei puțini” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 324, 325).

Zilnic: Efeseni 5 – Coloseni 1; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 5

Cu cine spune apostolul să nu ne întovărim deloc?

În ce privințe se ruga Pavel să crească dragostea credincioșilor?

Unde este cetățenia noastră?

Ce fel de roade aducem Domnului când Îi suntem plăcuți?

Cu ce obiectiv ar trebui să se adune grupuri de lucrători creștini?